

Arrest

nr. 292 797 van 10 augustus 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 juli 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische meerderjarige zoon.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 7 februari 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.07.2022 werd ingediend door:

Naam: B.(...)

Voorna(a)m(en): I.(...)

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische meerderjarige zoon, de genaamde S.(...), S.(...) Q.(...) H.(...) (NN. (...)) in toepassing van artikel 40ter, §1 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Sedert de wetswijziging van 22.09.2011 kan een ascendent van een meerderjarige Belg slechts gezinshereniging aanvragen in toepassing van artikel 40 bis of artikel 47 van de wet van 15.12.1980 indien de Belg gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie, meer bepaald artikel 21, lid1 VWEU.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaalt dat 'iedere burger van de Unie het recht heeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 in de zaak O.B. stelt dat: 'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).

Uit dit arrest volgt dat betrokkene pas kan genieten van een afgeleid verblijfsrecht en dus van de voordelige bepalingen van artikel 40 bis indien kan aangetoond worden dat de Belgische onderdaan in een andere lidstaat heeft verbleven krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (in de hoedanigheid van werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen) en hij in die andere lidstaat met het derdelands gezinslid een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd die hij kan verderzetten bij zijn terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit.

De volgende documenten om het bovenstaande aan te tonen zijn alvast terug te vinden in het dossier van betrokkene:

- Pakistaans paspoort met nr. (...), afgeleverd op 09.01.2018 en geldig tot 08.01.2023 op naam van betrokkene

- verblijfstitel Verenigd Koninkrijk (...) afgeleverd op 27.08.2021 en geldig tot 31.12.2024 op naam van betrokkene

- Home Office: toekenning pre-settled status op naam van de referentiepersoon dd. 05.07.2019 (verblijfsrecht voor 5 jaar in het Verenigd Koninkrijk)

- Trading Income & expenditures account dd. 5.04.2020, dd. 5.04.2021 en dd. 05.04.2022

- Tax return 2019 - 2020 Self Assessment op naam van referentiepersoon, waaruit de bestaansmiddelen uit een zelfstandige activiteit blijken

- HM Revenue & customs in de période 6.04.2019 - 5.04.2020 waaruit de persoonlijke informatie van referentiepersoon blijkt
- Document Department for Work & Pensions dd. 26.04.2019: nationaal nummer op naam van referentiepersoon
- Halifax Reward current Account Statement dd. 03.07.2019 voor de période 21.01.2019 - 18.06.2019 op naam van referentiepersoon
- HM Revenue & Customs: Self Assessment Statement dd. December 2019 en 2020, op naam van referentiepersoon, waaruit het te betalen belastingplichtig bedrag blijkt + betalingsbewijzen dd. 16.01.2020, 26.04.2021, 22.01.2021, 24.06.2021, 26.05.2021, 30.03.2021, 26.02.2021
- Tax Year Overview, tax year ending dd. 5.04.2020 op naam van referentiepersoon - Department for Work & Pensions dd. 14.06.2021 op naam van betrokkene: aanvraag voor nationaal nummer
- Affidavit dd. 29.07.2022 op naam van betrokkene, waaruit de genaamde S.(...) E H.(...) S.(...) verklaart dat zijn moeder I.(...) B.(...), aldus betrokkene, verblijft te (...) te (...), België, dat betrokkene geen eigendommen in Pakistan op haar naam heeft, dat betrokkene geen uitkeringen van de overheidsdienst in Pakistan geniet en dat er geen private inkomensbron is voor haar in Pakistan, dat betrokkene volledig afhankelijk is van S.(...) Q.(...) H.(...) S.(...) (de referentiepersoon), die eveneens op het bovenvermelde adres in België verblijft.
- Document van Office of the deputy commissioner Inland Revenue NO.GT-ZONE/Unit-19/36 dd. 01.08.2022 op naam van betrokkene, waaruit kan blijken dat betrokkene geen belastingplichtig inkomen in Pakistan heeft
- Family Registration Certificate dd. 16.11.2018 waarop zowel betrokkene als referentiepersoon vermeld staan
- Registration confirmation Letter dd. 10.03.2021 op naam van betrokkene, waaruit betrokkenes NHS nummer 725 267 3766 kan blijken
- Verweernota, opgemaakt in het Engels, no. EA/01077/2020 op naam van betrokkene en referentiepersoon, tegen de weigeringsbeslissing van toekenning verblijf in Verenigd Koninkrijk: betrokkene had op 06.09.2019 een aanvraag ingediend om haar zoon, de referentiepersoon, te komen vervoegen in het Verenigd Koninkrijk, dewelke op 26.09.2019 geweigerd werd
- Loonafrekeningen op naam van referentiepersoon van BVBA Ali Entreprise als bedrijfsleider van die onderneming voor de période januari 2018 tot en met december 2018 en de période februari 2020 tot en met december 2020
- Loonbonnen op naam van de referentiepersoon van de tewerkstelling bij BVBA Ali Enterprise als winkelbediende in de periode maart 2019 tot en met december 2019 - geldverzoeken via RIA, Western Union en RemitHome van de referentiepersoon aan betrokkene in de période September 2016 tot en met januari 2021
- Account Statement op naam van betrokkene in de période 01.01.2020 - 03.09.2020, 01.08.2020 - 04.02.2021
- loonbrieven op naam van referentiepersoon voor de période februari 2022 tot en met juli 2022 bij de werkgever BV Ali Enterprise + arbeidsovereenkomst voor bedienden voor onbepaalde tijd

Uit de bovenstaande voorgelegde documenten kan worden afgeleid dat de referentiepersoon in juli 2019 in het Verenigd Koninkrijk een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van zelfstandige heeft bekomen volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG. Dit toont hij aan middels het document van Home Office dd. 5.07.2019 wat gaat over de toekenning van de pre-settled status aan de referentiepersoon en de allerhande documenten aangaande de uitoefening van de zelfstandige activiteit. De tweede cumulatieve voorwaarde opdat betrokkene een afgeleid verblijfsrecht en de voordelige bepalingen van artikel 40bis kan toegekend zien, is dat zij dient aan te tonen een gezinsleven te hebben opgebouwd of bestendigd dat de referentiepersoon kan verderzetten bij zijn terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit. Betrokkene toont aan de hand van de verblijfstitel en de aanvraag voor een nationaal nummer aan dat zij een verblijfsrecht verworven heeft in het Verenigd Koninkrijk in augustus 2021. Daarnaast valt uit de allerhande documenten van de Britse autoriteiten op naam van de referentiepersoon en betrokkene op te maken dat zij beiden waren ingeschreven op het adres: 51 Boundary Road te Londen E17 8NQ. Echter dient opgemerkt te worden dat de bewijzen waaruit het domicilieadres van de referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk kan blijken, dateren van het jaar 2019 en 2020, daar waar een dergelijk bewijs op naam van betrokkene dateert van juni 2021. Er kan dus niet blijken dat zowel betrokkene als de referentiepersoon gelijktijdig op hetzelfde adres ingeschreven waren en derhalve een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Anders gezegd, een bewijs dat de referentiepersoon in 2021 op hetzelfde adres woonachtig was als betrokkene, wanneer betrokkene naar het Verenigd Koninkrijk reisde in februari 2021 en sedert juni 2021 er werd ingeschreven op genoemd adres, werd niet geleverd.

Desalniettemin dienen we vast te stellen dat de referentiepersoon kennelijk sedert januari 2022 terug in België verblijft gelet hij sedert 01.01.2022 ononderbroken tewerkgesteld is bij de werkgever Ali Enterprise

BV te Hasselt als winkelbediende. Betrokkene blijkt, overeenkomstig haar paspoort met nr. (...), daarentegen Pakistan te zijn ingereisd op 24.01.2022 en weer uitgereisd op 08.05.2022. Zij werd vervolgens in België ingeschreven op 28.07.2022 naar aanleiding van haar huidige aanvraag gezinshereniging.

Samenvattend kan worden gesteld dat de referentiepersoon niet werd verhinderd door zijn gezinslid om zich opnieuw in België te vestigen, gezien het gezinslid niet samen met hem is teruggekeerd en zij zich buiten België bevond. Aan haar kan dus geen afgeleid verblijfsrecht worden toegekend en kan zij derhalve geen toepassing maken van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980. Het indienen van de huidige aanvraag gezinshereniging wijzigt deze situatie niet, gezien de Belgische referentiepersoon sedert januari 2022 een statische Belg is en betrokkene voorafgaand aan haar huidige aanvraag gezinshereniging zich kennelijk in Pakistan bevond.

Betrokkene heeft onvoldende aangetoond dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer alvorens de aanvraag gezinshereniging werd ingediend. Betrokkene kan zich dus niet beroepen op artikel 40 bis van de wet van 15.12.80. Betrokkene kan zich ook niet beroepen op artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980, gezien September 2011 de categorie 'gezinshereniging van een ascendent met een meerderjarige Belg' immers niet langer voorzien is in artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter, §1 juncto 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden (zoals het voorgehouden ten laste zijn an sich) niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf - op een andere wettelijke basis weliswaar gelet op voorgaande - andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40 ter, §1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.1. Schending van art. 42 § 1 vreemdelingenwet - geen kennisgeving vóór het verstrijken van de termijn
Art. 42 § 1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:

"het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten Iggste zes mgnnden yglgend op de datum van qgnryggg zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. "

Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt expliciet het volgende: Indien de Minister of zijn gemachtigde het

verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van een bijlage 9 af.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

In verschillende recente arresten zie o.m.: RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12-2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688 stelde de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, kan toegepast worden, wat in casu gebeurde in hoofde van verzoekster.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij heeft nagelaten om de bestreden beslissing ter kennis te brengen aan verzoekster binnen de wettelijke termijn van zes maanden. De kennisgeving heeft echter pas - in de hypothese dat er tijdig eer, beslissing werd genomen - op 07/02/2023 plaatsgevonden, wat niet door de beugel kan.

Artikel 10 Burgerschapsrichtlijn¹ stelt expliciet dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag, vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart.

Het begrip 'afgifte' houdt volgens het Hof noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Verzoekster diende derhalve effectief in het bezit gesteld van een F kaart.

In het Diallo-arrest² stelde het Hof van Justitie dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling zou het bijgevolg mogelijk maken dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden.

De Stelling dat het Unierecht zich verzet tegen de afgifte van een verblijfskaart aan verzoekster kan niet worden gevolgd, om reden dat verzoekster precies een derdelander is die voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Burgerschapsrichtlijn.

Uiteraard is het zo dat niet alle derdelanders een verblijfsrecht ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeed aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken zoals infra nader toegelicht.

2.1.2. De bestreden beslissing is onwettig - toepassing op de feitsituatie in casu

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat nergens uit het administratief dossier zou blijken dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van haar vrij verkeer in die zin dat zij zich er gevestigd heeft als werknemer, zelfstandige of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, noch dat verzoekster zich daar bij de referentiepersoon heeft gevoegd en derhalve een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig.

"Art. 40ter Vw., § 1 stelt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie."

Dit artikel stelt niet als voorwaarde dat het familielid, samen met de Belgische referentiepersoon, voordien in een andere lidstaat moest verblijven, evenmin dat de Belgische referentiepersoon zich zou moeten uitschrijven uit België om zich nadien in een andere EU lidstaat te verblijven.

Door deze bijkomende voorwaarde op te leggen voegt DVZ een voorwaarde toe aan de wet.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat aan verzoekster een Bijlage 19 ter werd uitgevaardigd als bloedverwante in opgaande lijn, precies om reden dat verzoekster haar zoon een zelfstandige activiteiten uitoefende in het Verenigd Koninkrijk en aldaar voor het eerste maal een gezinsleven heeft opgebouwd met verzoekster.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat aan verzoekster een verblijfsvergunning werd toegekend in het Verenigd Koninkrijk en dat verzoekster aldaar samen zich met haar zoon heeft gevestigd.

De Stelling van verwerende partij dat er niet kan worden aangetoond dat verzoekster en de referentiepersoon gelijktijdig ingeschreven waren op hetzelfde adres kan niet worden gevolgd, temeer

daar verzoekster een verblijfsrecht heeft kunnen bekomen in het VK op basis van haar gezinsleven met de referentiepersoon.

Verzoekster verwijst in deze zin naar stukken aangaande haar machtiging tot verblijf in het VK, dewelke ingesteld werd via de Ambassade in Pakistaan.

Het gegeven dat zij op 24/01/2022 naar Pakistaan is terug gereisd om zich op 08/05/2022 terug naar het Verenigd Koninkrijk te begeven doet hieraan geen afbreuk. Het staat vast dat verzoekster zich eerst naar het Verenigd Koninkrijk te hebben begeven (alwaar zij een verblijfsrecht genoot), zich 28/07/2022 in België heeft gevestigd met haar Belgische zoon.

De Stelling dat de referentiepersoon thans een statische Belg is, klopt evenmin. De referentiepersoon heeft nog steeds zakelijke belangen in het VK, blijkende uit het AD.

Bovendien is de referentiepersoon zaakvoerder van BV ALI ENTREPRISE in België.

Dit element wordt niet betwist voor verwerende partij.

Bovendien blijkt uit de stukken van het AD dat verzoekster haar zoon tot op heden nog steeds activiteiten uitoefent in het Verenigd Koninkrijk.

Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie om haar standpunt te schragen.

Uit het arrest C-457/12 van het Hof van Justitie blijkt thans dat de voorwaarden zoals vervat in het arrest nr. 121/2013 Grondwettelijk Hof - die stelde dat familieleden van een Belg die in het verleden reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer uitoefende, in België toegelaten zijn tot verblijf mits zij voldoen aan voorwaarden die niet strenger mogen zijn dan het Unierecht en dat de familieleden voordien met de Belg in een andere lidstaat van de Europese Unie verbleven hebben - niet meer vereist is.

Volgens dat arrest kan een derde-lands familielid van een Belg, die regelmatig als werknemer naar een andere EU-lidstaat gaat, zonder dat het derdelands familielid hem daarbij ooit vergezelt, toch een verblijfsrecht in België bemachtigen als familielid van een Unieburger (zoals bepaald in artikel 40bis vrw.) als dat verblijfsrecht nodig is om te garanderen dat de Belg zijn recht op vrij verkeer van werknemers daadwerkelijk kan uitoefenen. Het is aan de nationale rechter om dit concreet na te gaan.

Het is aldus geen vereiste dat het familielid samen met de Unieburger in een andere EU-lidstaat verblijft, niettegenstaande dat in casu verzoekster in het Verenigd Koninkrijk een gezinsleven met zijn Belgische zoon heeft opgebouwd of bestendigd, die zij thans continueert in de lidstaat van de nationaliteit van de referentiepersoon (in casu België).

Zij verwierf in het VK een verblijfsrecht op basis van een procedure gezinshereniging en was ingeschreven op het zelfde adres als de Belgische referentiepersoon. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Er blijkt ten overvloede dat verzoekster haar zoon zich regelmatig als zelfstandige naar een andere EU-lidstaat verplaatste. Zij maakt dus gebruik van het door artikel 49 EG gewaarborgde recht op het vrij verrichten van diensten.

Verzoekster heeft aangetoond dat zij een familielid is van een Belg die in een andere lidstaat van de Europese Unie op basis van het vrij personenverkeer een economische activiteit heeft uitgeoefend en derhalve onderhavige procedure is aangevat en het staat vast dat de scheiding van verzoekster schade zou berokkenen aan hun gezinsleven.

Verzoekster heeft geen enkele binding meer met Pakistaan en beroept zich tevens op een schending van art. 8 van het EVRM, nu blijkt dat haar kinderen alien in België woonachtig zijn.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet³.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu client derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoekster heeft geen enkele gezins- en/of familielid in haar land van herkomst.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 Oktober 2003). De relatie tussen verzoekster met haar zoon valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM, temeer zij een bijzondere afhankelijkheid heeft gecreëerd met hem.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoekster bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.⁴

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoekster om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van verzoekster haar zoon te verwachten om naar Pakistan te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten, aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België en zij alhier financieel en materieel afhankelijk is van haar Belgische zoon en sedert haar aankomst in het Rijk tot op heden effectief samenwoont met haar zoon op hetzelfde adres.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de diverse positieve woonstcontroles en de diverse financiële stortingen via Western-Union door de referentiepersoon aan verzoekster.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische zoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.). Dat het middel bijgevolg ernstig is;”*

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter, §1 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Verzoekster meent dat zij een verblijfsrecht erkend kan zien in functie van haar Belgische zoon op basis van artikel 40ter, §1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.”

Artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt de *modus operandi* wanneer het verblijfsrecht niet wordt erkend:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 28 juli 2022 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische zoon. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 23 januari 2023 dat verzoekster zich niet kon beroepen op artikel 40ter, §1 *juncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet omdat niet werd aangetoond dat zij met haar zoon in het Verenigd Koninkrijk een gezinsleven had opgebouwd of bestendigd dat in België werd verdergezet. De kennisgeving van deze beslissing vond plaats op 7 februari 2023.

2.9. Verzoekster citeert in een eerste onderdeel van haar middel artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit, waarin de situatie wordt geschetst waarin *“geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”*. Verzoekster stelt dat de termijn van *“zes maanden volgend op de datum van de aanvraag”* uit artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet verstreken was op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. Hoewel verzoekster melding maakt van rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest *Diallo*) waaruit blijkt dat het verstrijken van de beslissingstermijn niet tot gevolg kan hebben dat een verblijfskaart wordt afgeleverd zonder dat voldaan is aan de grondvoorwaarden, is zij toch van oordeel dat zij op grond van voormelde bepalingen van de vreemdelingenwet en het vreemdelingenbesluit alsnog recht heeft op een F-kaart, die ambtshalve afgeleverd had moeten worden. Bovendien stelt verzoekster dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet.

2.10. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad hierbij aan dat artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op de ‘erkenning van het verblijfsrecht’. Noch in de wettekst noch in de voorbereidende werken van deze wetsbepaling komt de kennisgeving van een eventuele erkenningsbeslissing aan bod. Ook in artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit is enkel sprake van de situatie waarin *“geen enkele beslissing is genomen”* binnen de in artikel 42, §1, eerste lid bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing. De beslissing werd echter genomen op 23 januari 2023 en dus binnen de in de wet voorziene termijn. Hoe dan ook zou artikel 52 van het vreemdelingenbesluit geen afbreuk kunnen doen aan artikel 42 van de vreemdelingenwet als hogere rechtsnorm. Nergens in de vreemdelingenwet kan worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk zou hebben gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een bepaalde termijn steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

2.11. In een tweede middelonderdeel betoogt verzoekster in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde toevoegt aan artikel 40ter, §1 van de vreemdelingenwet door te vereisen dat zij zich bij de referentiepersoon gevoegd zou moeten hebben toen deze laatste zijn recht op vrij verkeer in het Verenigd Koninkrijk uitoefende. Verzoekster beweert dat zij in het Verenigd Koninkrijk een verblijfsrecht genoot op basis van haar gezinsleven met de referentiepersoon.

2.12. In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat verzoekster een dubbel bewijs dient te leveren. Zij dient vooreerst te bewijzen dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer (*in casu* in het Verenigd Koninkrijk) en vervolgens dat zijzelf én de referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk een daadwerkelijk gezinsleven hebben ontwikkeld. De gemachtigde van de staatssecretaris illustreert dit in zijn beslissing met een passage uit een uitspraak van het Hof van Justitie (HvJ 12 maart 2014, *O. en B. t. Nederland* (GK), nr. C-456/12, §54): *“Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7. leden 1 en 2. van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1. VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21. lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind. punten 35 en 36. en lida, punt 70).”* Verzoekster kan dus enkel in aanmerking komen voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 21 van het VWEU indien zij enerzijds kan aantonen dat de Belgische referentiepersoon in een andere lidstaat een verblijfsrecht genoot op grond van de richtlijn 2004/38/EG en anderzijds dat er een *de facto*-gezinsleven bestond met de referentiepersoon in die andere lidstaat, dat in België wordt voortgezet.

2.13. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van een verblijfskaart (bijlage 19ter) van 28 juli 2022 haar verwantschap met de Belgische referentiepersoon had aangetoond middels haar Britse verblijfskaart en de geboorteakte van haar zoon. Verzoekster werd gevraagd *“om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 28/10/2022..... (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: Attest onvermogen eigen land, Bewijs inkomsten familielid, Ziekteverzekering gans gezin, Bewijs niet ten laste OCMW, Bewijs stortingen in het verleden”*. De raadsman van verzoekster maakte via mail talrijke documenten over, waaronder een uitgebreide stukkenbundel in het kader van een beroep bij een Britse rechtbank tegen een eerdere weigeringsbeslissing inzake gezinshereniging. Deze stukken worden in de bestreden beslissing opgelijst.

2.14. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat, in weerwil van verzoeksters beweringen in haar tweede middelonderdeel, in de beslissing nergens wordt betwist dat de Belgische referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven in de hoedanigheid van EU-zelfstandige conform richtlijn 2004/38/EG: *“(…) Dit toont hij aan middels het document van Home Office dd. 5.07.2019 wat gaat over de toekenning van de pre-settled status aan de referentiepersoon en de allerhande documenten aangaande de uitoefening van de zelfstandige activiteit”*.

In de bestreden beslissing wordt evenwel overwogen dat niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoekster én de referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk gezamenlijk een daadwerkelijk gezinsleven hadden opgebouwd of bestendigd dat hier, in België, in de lidstaat van de nationaliteit van de referentiepersoon, wordt verdergezet. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op basis van de neergelegde documenten vast dat zowel de referentiepersoon als verzoekster ingeschreven waren op een adres in Londen, maar dat *“de bewijzen waaruit het domicilieadres van de referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk kan blijken, dateren van het jaar 2019 en 2020, daar waar een dergelijk bewijs op naam van betrokkene dateert van juni 2021. Er kan dus niet blijken dat zowel betrokkene als de referentiepersoon gelijktijdig op hetzelfde adres ingeschreven waren en derhalve een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Anders gezegd, een bewijs dat de referentiepersoon in 2021 op hetzelfde adres woonachtig was als betrokkene, wanneer betrokkene naar het Verenigd Koninkrijk reisde in februari 2021 en sedert juni 2021 er werd ingeschreven op genoemd adres, werd niet geleverd.”*

Het loutere gegeven dat zowel verzoekster als de referentiepersoon zich naar het Verenigd Koninkrijk hebben begeven en dat verzoekster thans in België bij haar zoon gevestigd is, staat niet ter discussie. In haar middel hamert verzoekster erop dat zij in het Verenigd Koninkrijk een verblijf verkreeg op basis van gezinshereniging, maar zij levert geen enkel concreet bewijs aan dat zij effectief gelijktijdig met de Belgische referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven. Bijgevolg toont zij niet aan dat er aldaar een daadwerkelijk gezinsleven werd opgebouwd of ontwikkeld dat heden ten dage in België wordt verdergezet. Bovendien weerlegt verzoekster de vaststelling niet dat de referentiepersoon minstens sedert januari 2022 ononderbroken tewerkgesteld is als bezoldigd zaakvoerder bij *Ali Enterprise* te Hasselt, terwijl zijzelf van eind januari 2022 tot begin mei 2022 in Pakistan verbleef. Volgens verzoekster doet haar verblijf in Pakistan, voorafgaand aan de aanvraag in België, geen afbreuk aan een afgeleid

verblijfsrecht in haren hoofde op grond van artikel 40ter, §1 van de vreemdelingenwet. In de beslissing wordt echter overwogen dat verzoeksters verblijf in Pakistan tot gevolg heeft dat de referentiepersoon opnieuw als een statische Belg dient te worden beschouwd omdat hij, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar middel betoogt, kennelijk niet werd verhinderd door het (afhankelijke) gezinslid om zich vanuit het Verenigd Koninkrijk wederom in België te vestigen. Het standpunt van verzoekster dat de referentiepersoon nog steeds activiteiten uitoefent en zakelijke belangen heeft in het Verenigd Koninkrijk en daardoor niet als statische Belg kan worden beschouwd, kan niet worden gevolgd. Verzoekster toont immers niet aan dat de referentiepersoon in het kader van die activiteiten en belangen effectief gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer (cf. HvJ 12 maart 2014, *S. en G. t. Nederland*, nr. C-457/12). Bijgevolg slaagt verzoekster er niet in te weerleggen dat de referentiepersoon momenteel als statische Belg dient te worden beschouwd, waardoor verzoekster zich niet kan beroepen op het regime uit artikel 40ter, §1 *juncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet inzake ascendentengezinshereniging met meerderjarige Belgen.

2.15. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In haar middel beweert verzoekster dat het gezinsleven met haar meerderjarige zoon automatisch onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt en dat zij tot diens kerngezin zou behoren. De Raad wijst er evenwel op dat de notie ‘kerngezin’ in beginsel enkel betrekking heeft op de(huwelijks)relatie tussen twee volwassen partners en de relatie tussen ouder(s) en minderjarig(e) kind(eren) (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Zowel verzoekster als haar zoon zijn meerderjarig en verzoekster is de ascendent van de referentiepersoon, zodat dit gezinsleven niet automatisch als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden gekwalificeerd. Dit is enkel het geval indien hun relatie gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, *Senchishak/Finland*, § 55). Uit het gegeven dat in hoofde van verzoekster en de referentiepersoon geen daadwerkelijk gezinsleven in het Verenigd Koninkrijk bewezen werd geacht en het gegeven dat verzoekster geenszins heeft verhinderd dat de referentiepersoon alleen naar België terugkeerde, blijkt dat de afhankelijkheid van verzoekster niet van die aard is dat deze zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM ressorteert. Mede als gevolg hiervan wordt de referentiepersoon door de gemachtigde van de staatssecretaris als statische Belg aanzien waarbij inzake gezinshereniging toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet, dat niet in een verblijfsrecht voor ascendenten van meerderjarige Belgen voorziet. Verzoekster toont niet aan dat de band van afhankelijkheid tussen haar en haar zoon van die aard zou zijn dat er op de Belgische overheid geen positieve verplichting zou rusten om in haren hoofde alsnog *contra legem* een verblijfsrecht te erkennen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is immers niet absoluut.

Terloops dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat deze rechtstreeks tot gevolg zou hebben dat zij moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekster beweert voorts in haar middel dat zij geen enkele binding meer heeft met Pakistan. Nochtans blijkt uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat zij in Pakistan verbleef vooraleer zij in het voorjaar van 2021 naar het Verenigd Koninkrijk reisde en dat zij van eind januari 2022 tot begin mei 2022 wederom in Pakistan verbleef alvorens zij naar België kwam. De herhaalde affirmaties van verzoekster in haar middel dat zij geen enkele gezins- en familieband meer heeft in haar land van herkomst, kunnen derhalve niet overtuigen. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de beslissing haar zoon zou verplichten om met haar naar Pakistan te verhuizen, aangezien beiden in het verleden langdurig in verschillende landen hebben gewoond. Bovendien toont verzoekster niet aan dat zij niet langer over een verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk beschikt, van waaruit zij vlotter contacten met haar zoon kan onderhouden.

Het gegeven dat verzoekster en de referentiepersoon thans in België op hetzelfde adres verblijven staat niet ter discussie, maar deze loutere samenwoning volstaat niet om een bijzondere band van afhankelijkheid aan te tonen die vereist is om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht. Verzoekster toont niet aan dat de materiële en financiële ondersteuning vanwege haar zoon niet elders (in het Verenigd Koninkrijk of in Pakistan) zou kunnen worden voortgezet.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 40ter, §1 en/of artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging of uitging van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen door op grond van zijn vaststellingen inzake de verblijfssituatie van haarzelf en haar zoon in het Verenigd Koninkrijk te concluderen dat zij thans geen aanvraag gezinshereniging kan indienen in functie van de Belgische referentiepersoon op basis van artikel 40ter, §1 *juncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN